

Κωνσταντίνος Τασσόπουλος

Από τις αρχές Ιουνίου του 1948 μεγάλη δύναμη του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ), περιορίζεται στο όρος Γράμμο στα σύνορα της Ελλάδας με την Αλβανία, όπου καταφεύγουν τα λείψανα των ανταρτών από τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του Εθνικού Στρατού (ΕΣ) στη Ρούμελη και τη Θεσσαλία. Η αντίσταση του ΔΣΕ είναι αποφασιστική και πεισματωμένη. Ο ΕΣ κάνει δύσκολο αγώνα για να καταλάβει υψώματα από χαμηλότερες βάσεις εξόρμησης. Οι νάρκες που έχουν τοποθετηθεί από τους αντάρτες, στέλνουν πολλούς φαντάρους και αξιωματικούς ακρωτηριασμένους στα νοσοκομεία.

Στις επιχειρήσεις κατά των υψωμάτων και ιδιαίτερα του οχυρού Κλέφτης, όλοι οι αεροπόροι υπερβάλουν τους εαυτούς τους, αγνηφώντας τον κίνδυνο από τα δραστικά αντιαεροπορικά πυρά. Ύστερα όμως από μεγάλη συγκέντρωση πυρών των όπλων και το αδιάκοπο σφυροκόπημα από τον αέρα το οχυρό Κλέφτης πέφτει στα χέρια του ΕΣ.

Ο νεαρός πιλότος, Ανθ/γός Κ. Τασσόπουλος, μόλις είχε αποφοιτήσει από τη Σχολή Ικάρων και ευνοήθηκε απ' την κλήρωση μεταξύ συμμαθητών του, που θα πήγαιναν πρώτοι στις Πολεμικές Μοίρες, για να πάρουν μέρος στις επιχειρήσεις κατά του ΔΣΕ.

Χωρίς να χάσει χρόνο, άρχισε τις αποστολές, ακολουθώντας σαν «Νούμερο 2» κάποιον έμπειρο συνάδελφο του σε πτήσεις γνωριμίας με τις θέσεις και τα οχυρά των Κομμουνιστών στον Γράμμο και στο Βίτσι. Η δίψα του να προσφέρει στον αγώνα και το πάθος του κατά των εχθρών, σε συνδυασμό με την αγάπη του για τις πτήσεις, του έδωσαν την ευκαιρία να πετάει πολλές φορές την ημέρα, για να ξεκουράζει τους παλαιότερους συναδέλφους του στις επιχειρήσεις, αλλά ιδιαίτερα να ικανοποιήσει τις φιλοδοξίες του, να μην υστερεί των ικανών συναδέλφων του αλλά και να διακριθεί - κατά το δυνατόν - έναντι των συμμαθητών του.

Και στα πρώτα αυτά βήματα των νέων πιλότων, δείκτης αδιάψευστος του έργου και απόδοσης ενός εκάστου είναι ο αριθμός αποστολών του σε επιχειρήσεις. Και ο Ανθ/γός Τασσόπουλος πρόφτασε να λαμπρύνει τη βραχύχρονη σταδιοδρομία του με εξαίρετη δράση και ηρωικά επιτεύγματα, που μαζί με τα εχθρικά πλήγματα που υπέστησαν τ' αεροπλάνα, με τα οποία σκορπούσε τον όλεθρο στους αντάρτες, τον κατέστησαν δημοφιλή, όχι μόνο στην Αεροπορία, αλλά και στον Στρατό, που με τόσο ενθουσιασμό και πάθος υποστήριζε.

Σ' αυτόν επιφυλάχτηκε η μεγάλη τιμή να καταφέρει, στο ύψωμα του Προφήτη Ηλία, αποφασιστικό χτύπημα, που θα είναι και η «χαριστική βολή» για την οριστική τύχη του Κλέφτη. Την άλωση του απ' τον Εθνικό Στρατό.

Σε μια επιστολή προς τον πατέρα του - που αλίμονο, θα είναι και η τελευταία - ελάχιστες μόνο μέρες μετά το κατόρθωμά του, ο Τασσόπουλος περιγράφει τη μεγάλη επιτυχία της Αεροπορίας που έδωσε στο Στρατό την ευκαιρία να καταλάβει και να εδραιωθεί σ' ένα απ' τα πιο σημαντικά οχυρά των Κομμουνιστών στην Πίνδο.

«Κοζάνη, 14-7-48

Σεβαστέ μου πατερούλη,

Είναι, περίπου, μια βδομάδα από τότε που ήμουν εδώ και ακόμα δεν κατόρθωσα να σας γράψω. Οι επιχειρήσεις και η διαρκής αναμονή για πτήσεις από τις 4.30 π.μ. ως τις 8.30 μ.μ. εις το αεροδρόμιο δεν μου το επέτρεψαν. Τα νέα μου, ασφαλώς, θα τα διαβάσατε από τις εφημερίδες. Πιθανώς, όμως, να μην ξέρατε το

όνομα του μικρού ηρωικού πιλότου, του άρτι εξελθόντος της Σχολής Ικάρων, που κατόρθωσε με κίνδυνο τρομερό να σιγήσει τα πολυβολεία εις την περιοχή του Προφήτη Ηλία. Λοιπόν, το όνομα του νεαρού αυτού ανθυποσημηναγού είναι Κων/νος Π. Τασσόπουλος. Ναι πατερούλη, η τύχη, ο μεγάλος Θεός της Ελλάδος μας και οι προσευχές σας μου έδωσαν την δύναμιν να πραγματοποιήσω κι εγώ κάτι για την αιματοβαμμένη μας πατρίδα και να γυρίσω σώος εις την βάση μου.

Τα πράγματα, όπως θα διαβάσατε από τις εφημερίδες, τις οποίες έχω όλες μπροστά μου, έχουν ως εξής: Από το πρωί, στις 4.30 της προχθές, τα αεροπλάνα της Βάσεως μας απογειώνοντο σε διαδοχικά κύματα, πλήττοντας τους συμμορίτες εις όλην την περιοχήν του Επταχωρίου, όπου ο Στρατός επιτίθετο.

Σπουδαιότερο οχυρό από πολυβολεία εδέσποζε της περιοχής του Προφήτη Ηλία, τα οποία είχαν καθηλώσει τμήματα δικά μας. Με έστειλαν, λοιπόν, σ' εκείνην την περιοχήν μαζί με άλλον να την βομβαρδίσω. Από τον ασύρματο τα τμήματα εκείνα ζητούσαν συνεχώς να τους πλήξουμε εκεί.

Πρώτα, πάει να χτυπήσει εκεί ο άλλος συνάδελφος, πλην όμως οι βόμβες του δεν έπεσαν λόγω βλάβης του συστήματος αφέσεων βομβών του αεροπλάνου του.

Δεύτερος βυθίζω εγώ, οπότε και αντιλαμβάνομαι την θέσιν των ισχυρότατων αυτών πολυβολείων. Αποφασίζω να τα χτυπήσω από μικρό ύψος για να τους επιτύχω στο κέντρο.

Εις ύψος 400 μ. και προτού αφήσω τη βόμβα μου με χτύπησαν σ' ένα φτερό του αεροπλάνου. Με χτυπημένο το αεροπλάνο μου συνεχίζω τη βύθιση και στα 150 μ. αφήνω τη βόμβα μου. Δεν πρόφθασα να χαρώ τα αποτελέσματα μου, γιατί δέχομαι ολόκληρη ριπή πάνω στο αεροπλάνο μου, το οποίο εβλήθη σε 10 μεριές. Πλήθος άλλων σφαιρών και αντιαεροπορικών βλημάτων με υποδέχθησαν κατά την έξοδο μου εκ της βυθίσεως εξ άλλων υψωμάτων. Αμέσως πήγα να προσγειωθώ σε καμμιά κατάλληλη χαράδρα και κατόρθωσα, με τη βοήθεια του Θεού, να φέρω το αεροπλάνο πίσω και να το προσγειώσω με τον ένα τροχό, δεδομένου ότι ο άλλος βληθείς από το αντιαεροπορικό είχε σπάσει.

Προσγειώσα το αεροπλάνο θαυμάσια και σε 10 μέρες όταν επισκευασθεί προχείρως θα το φέρω στην Ελευσίνα για γενική επισκευή.

Το αποτέλεσμα των βομβαρδισμών μου ήταν να καταστρέψω όλα τα πολυβολεία εκείνα και ο Στρατός να κατακτήσει το ύψωμα που θ' αργούσε με πολλές θυσίες υπό άλλας συνθήκας. Αμέσως μετά τον βομβαρδισμό ανέβηκαν οι φαντάροι στο ως τότε άπαρτο οχυρό ύψωμα. Το κατόρθωμα αυτό προκάλεσε τον θαυμασμό όλων ο δε Σωματάρχης, Καλογερόπουλος, ζήτησε το όνομα μου για να κάνει πρόταση για αριστείο ανδρείας.

Σήμερα, επ' ευκαιρία της αφίξεως του Βασιλέως ήλθε στο αεροδρόμιο κι εξήτησε να με γνωρίσει. Με παρουσίασε ο αρχηγός της Αεροπορίας, Πτέραρχος Κελαϊδής, ο οποίος ήτο και αυτόπτης μάρτυς του όλου δράματος και επισκέφθησαν όλοι το διάτρητο από σφαίρες αεροπλάνο μου.

Με εκάλεσε και είπε:

-Αυτός είναι;

Φαίνεται, το νεαρό της ηλικίας μου και η εμφάνισίς μου με κοντά παντελόνια δεν του γέμιζαν το μάτι. Ο Συνταγματάρχης της Αμερικανικής αποστολής Μπρίτιχαν, που βρισκόταν εδώ, ερωτηθείς παρά δημοσιογράφου του "Εθνικού Κήρυκος" Ν. Στάγκου, όπως γράφει στο σημερινό φύλλο η εφημερίδα αυτή, για μένα είπε:

"Απορώ πώς ο νεαρός αυτός εδημιούργησε τέτοιο άθλο που ήταν πολύ δύσκολο και σε έμπειρους ακόμη αεροπόρους".

Όλες οι αθηναϊκές εφημερίδες αλλά και οι μακεδονικές το έγραψαν με εγκώμια. Όνομα, όμως, δεν εδημοσίευσαν, δι' ευνόητους λόγους.

Την ίδια μέρα, το απόγευμα, επήγα στον θάλαμο επιχειρήσεων και ζήτησα να πετάξω με άλλο αεροσκάφος "Σπιτφάιρ" και δεν δέχτηκαν...

Αυτά τα νέα, πατερούλη μου, τα οποία ελπίζω να σε γεμίζουν από υπερηφάνεια. Κλείνω το γράμμα μου προσθέτων, ότι κατά σημερινές πληροφορίες εντός των πολυβολείων καταμετρήθησαν 27 αντάρτες νεκροί, οι οποίοι ήταν οι μόνοι μέσα.

Δώστε χαιρετισμούς ο' όλους. Σας φιλώ με σεβασμό το χέρι.
Ο υιός σας, Κώστας»"

Ένας συμμαθητής του, που τον γνώρισε πολύ καλά και μοιράστηκε μαζί του τον κίνδυνο και τα εχθρικά αντιαεροπορικά, περιγράφει παραστατικά την προσγείωση του Κώστα Τασσόπουλου μετά την επιχείρηση στον Κλέφτη.

«- Όταν προσγειωθήκαμε στην Κοζάνη - γράφει ο Πτέραρχος Λάιτμερ - επέστρεφαν απ' τον Γράμμο δύο "Σπιτφάιρ", όπου είχαν πάει για βομβαρδισμό. Βρήκαμε το Γραφείο Επιχειρήσεων ανάστατο με πολύ κόσμο. Αξ/κοί ιπτάμενοι, μηχανικοί και δημοσιογράφοι, ήσαν μαζεμένοι και περίμεναν με ανυπομονησία την προσγείωση των δύο αεροπλάνων.

- Τι συμβαίνει; ρώτησα τον Ανθ/γό Βούλγαρη.

- Ένα απ' τα δύο "Σπιτφάιρ" είναι χτυπημένο άσχημα, μου απάντησε.

Περιμένουμε να δούμε αν θα προσγειωθεί ασφαλώς.

- Ποιος είναι μέσα; ζαναρώτησα.

- Ο Τασσόπουλος.

Η προσγείωση υπήρξε δραματική γιατί το αεροπλάνο είχε χτυπηθεί στο δεξιό τροχό του, και μόλις ακούμπησε στον διάδρομο έγειρε δεξιά με τάση να ξεφύγει απ' την ευθεία. Ο πιλότος αγωνίστηκε ψύχραιμα σβύνοντας τον κινητήρα και χρησιμοποιώντας τα φρένα μετά βίας, κατόρθωσε ν' αποφύγει τη συντριβή και τον τραυματισμό του.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ σε τι κατάσταση βρισκόταν το αεροπλάνο εκείνο. Εκτός της έλικας που έσπασε στην τελευταία φάση της προσγειώσεως, το αεροπλάνο ήταν διάτρητο από σφαίρες, από τον κινητήρα μέχρι τα πηδάλια της ουράς (...).

Ένα τηλεγράφημα της Μεραρχίας που μόλις είχε φτάσει στο αεροδρόμιο της Κοζάνης, και το κοινοποίησε σε όλους ο Α.Σ.Α.Σ. (Αξ/κός Σύνδεσμος Αεροπορίας Στρατού) δικαιολογεί απόλυτα την κατάσταση του «Σπιτφάιρ», με τον Τασσόπουλο, που πριν λίγα λεπτά της ώρας είχε γράψει στον Γράμμο, μία απ' τις πιο ένδοξες σελίδες της Ελληνικής Αεροπορίας, καταστρέφοντας ένα εχθρικό πολυβολείο και απαλλάσσοντας τον Στρατό απ' το ανελέητο και φονικό σφυροκόπημα.

ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΚΟΖΑΝΗΣ
12-07-1948. Μπροστά στο
διάτρητο από εχθρικά βλή-
ματα αεροπλάνο του, ο
Ανθ/γός Κ. Τασσόπουλος
διηγείται την «περιπέτεια»
του, πως από θαύμα
γλίτωσε κατά την ηρωική
του πράξη ανατίναξης
εχθρικού οχυρού
πολυβολείου. Διακρίνονται
(από αριστερά) Ανθ/γός Ν.
Πέτρου (1ος), Σμηναγός
Αναστ. Φραγκιάς και
Ανθ/γός Γ. Μαδεμλής (3ος
και 4ος), Ανθ/γός
Τασσόπουλος και
Σμήναρχος Ε. Κελαϊδής
(6ος και 7ος).

«- (...) Ο ηρωικός Τασσόπουλος - έγραφε το τηλεγράφημα - αντιληφθείς εχθρικών πολυβολείων, πετώντας σε χαμηλό ύψος, το είχε κονιορτοποιήσει με δύο βόμβες των 250, χωρίς βεβαίως να μπορέσει ν' αποφύγει το πυκνό αντιαεροπορικό πυρ, το οποίον παρ' ολίγο να του στοιχίσει τη ζωή. Ο Στρατός είναι κατενθουσιασμένος και το θάρρος και η επιτυχία του νεαρού αεροπόρου, επέδρασε τόσο βαθειά στις ψυχές των παιδιών του βουνού, ώστε επί πολλήν ώραν εξητωκραύγαζαν ενθουσιωδώς...».

Η μεγάλη αυτή επιτυχία του Τασσόπουλου και η συνήθεια του να εξαντλεί τα όρια ασφαλείας του αεροπλάνου, κατερχόμενος κατά τις βυθίσεις για άφεση βομβών ή ρουκετών, σε λίγα μόνο μέτρα πάνω απ' το στόχο, μετά την απαγκίστρωση, του χάρισε ένα χαρακτηριστικό «παρατσούκλι», που τον ακολούθησε μέχρι το μοιραίο τέλος του.

- Τασσόπουλος, Ανθυποσμηναγός ή ο «Κύριος Καρφίδης».

Έτσι τον βάφτισε κάποιος παρατηρητικός συνάδελφος του, που πετώντας συχνά μαζί του, τον είχε δει να κ α ρ φ ώ ν ε ι τις ρουκέττες ή τις βόμβες του με σχεδόν κάθετη εφόρμηση και πολύ χαμηλή έξοδο απ' το έδαφος. Μια τακτική που δεν άρμοζε για τα «Σπιτφάιρ», γιατί τα αεροπλάνα αυτά, ήσαν σχεδιασμένα για αερομαχίες και όχι για υποστήριξη εδάφους, όπου η Ελληνική Αεροπορία καταχρηστικώς τα χρησιμοποίησε «μη υπάρχοντος άλλου καταλληλότερου».

«- Στην αποστολή του αυτή - περιγράφει ο συμμαθητής του Αναστ. Τζαβάρας μετά τη βύθιση διά βομβαρδισμό, κατέβηκε πολύ χαμηλά και τα αέρια απ' την έκρηξη του απέσπασαν τα καλύμματα του κινητήρος. Δηλαδή, το παραέκανε, εκθέτοντας σε κίνδυνο τον εαυτό του και το αεροπλάνο, χωρίς να υπάρχει λόγος. Το θυμάμαι πολύ καλά αυτό το περιστατικό».

Ταυτόσημη, όμως, είναι και η μαρτυρία του αρχηγού της 19ης Σειράς, και επίσης συμμαθητή του Τασσόπουλου, του Εδμόνδου Λαίτμερ, που πέταξε μαζί του στις περισσότερες αποστολές του, κατά τις πιο κρίσιμες μάχες στον Κλέφτη και στον Γράμμο...

«- Ήταν ακράτητος ο ενθουσιασμός του πάνω απ' τις γραμμές του μετώπου. Εφλέγετο απ' την επιθυμία να κατεβεί χαμηλά και να πολυβολήσει πολλές φορές, παρ' όλο το πυκνό αντιαεροπορικό πυρ, τον αντελήφθη να βυθίζει πολυβολώντας, μέχρι το ελάχιστον δυνατό ύψος, με κίνδυνο κατά την απαγκίστρωση να πρόσκρουση και να συντριβή στο έδαφος. Η λογική είχε υποχωρήσει μπροστά στον άφθαστον αυτόν ενθουσιασμό, και οι βυθίσεις δεν σταματούσαν παρά μόνον όταν κάθε συμμαχική κίνηση έπαυε στο έδαφος. Και ο "Κύριος Καρφίδης" ήταν πανταχού παρών. Στον Κλέφτη, στο Ταμπούρι, στις Αρρένες, στον Πύργο, στην Αμμούδα, στα Ψωριάρικα, στην Αλεβίτσα...».

Αλλά «η συνήθεια είναι δευτέρα φύσις». Είναι απόλυτα βέβαιο ότι όλοι οι ιπτάμενοι που αποφοίτησαν της Σχολής Ικάρων - αλλά και οι κατά καιρούς παλαίμαχοι συνάδελφοι τους - γνωρίζουν πολύ καλά τα όρια ασφαλείας του αεροπλάνου και του εαυτού τους.

Όμως, όλα αυτά που μαθαίνουν στην θεωρία, δεν εφαρμόζονται και στην πράξη, παρά μόνον από συντηρητικούς, δηλαδή την κατηγορία εκείνων που ο Μεγάλος Δάσκαλος της Α' γενιάς των «ωραίων μελλοθανάτων», Νίκος Πριμηκύρης, τους χαρακτήριζε: «Μητροπολίτες» - όπως συνήθιζε να λέει.

Έφτασε η 10η Σεπτεμβρίου 1948, που από κάποιο παιχνίδι της ειμαρμένης, ο ηρωικός Ανθυποσμηναγός θ' απογειωθεί για τελευταία φορά για μια αποστολή που δεν είχε προγραμματιστεί και που

κανονικά, όταν ζητήθηκε από τον Στρατό, ο Τασσόπουλος δεν έπρεπε να βρίσκεται στην Κοζάνη για να πετάξει, γιατί ήταν υ π ' α τ μ ό ν και με το φύλλο πορείας στο χέρι. Περίμενε να ετοιμαστεί ένα ελαφρύ αεροπλάνο - το «Ωστερ» - για να τον «πετάξει» στα Γιάννενα, όπου είχε μετατεθεί, και θα συνέχιζε από 'κει τις αποστολές του.

Την τελευταία του αυτή πτήση, περιγράφει ο Εδμ. Λάιτμερ:

«- Εκείνο το πρωινό, ο Κωστάκης ήταν όλο χαρά. Είχε έλθει σήμα, βάσει του οποίου επρόκειτο να μετατεθεί στο αεροδρόμιο των Ιωαννίνων. (...) Η τύχη, όμως, δεν βοήθησε, διότι το "Ωστερ" βγήκε εκτός ενεργείας, κατά την πρωινή επιθεώρηση, κι έτσι ο Κωστάκης δεν ανεχώρησε.

Δεν ξέρω πώς έγινε και με κάλεσαν για αποστολή, με ζευγάρι τον Τασσό-πουλο (...). Επρόκειτο να βομβαρδίσουμε το Μάλι - Μάδι (...). Το Μάλι - Μάδι ήταν καλά οργανωμένο κι έπρεπε να βομβαρδιστεί. Εκάναμε ένα γύρω για να κατατοπισθούμε για τις θέσεις των πολυβολείων και κατόπιν 6 ρουκέττες και 2 βόμβες (των 25) εξαπελύθησαν, με μεγάλη ακρίβεια, στην περιοχή του στόχου, όπως μας βεβαίωσε το όχημα επαφής της Μεραρχίας. Η αποστολή μας είχε τελειώσει και ετοιμαζόμαστε για επιστροφή στην Κοζάνη, όταν ακούσαμε ένα άλλο σήμα:

- Εμπρός, Κόκκινο 1 από "Χάρβαρτ" - Εμπρός, Κόκκινο 1 από "Χάρβαρτ". Εάν έχετε πυρομαχικά, ελάτε υπεράνω Πυραμίδα, όπου δύο φάλαγγες συμμοριτών κινούνται προς Δυσμάς...

- Εμπρός, "Χάρβαρτ" από Κόκκινο 1. Κατάλαβα. Ερχόμαστε...

Και πήραμε πορεία για την Πυραμίδα. Εκεί, το υπερπιτάμενο "Χάρβαρτ", μας υπέδειξε το στόχο που ήταν δύο φάλαγγες, κινούμενες, προφανώς, η μία προς το Μάλι - Μάδι και η άλλη προς Ραμπατίνα. Ευτυχώς, είχαμε πυρομαχικά (...).

Η τοποθεσία ήταν οχρωμένη πολύ καλά και γυμνή καθώς ήταν από δέντρα, μας επέτρεπε να διακρίνουμε τις κυκλικές θέσεις των αντιαεροπορικών, από τα ρούχα των συμμοριτών που τις κατείχαν.

Όταν βύθισα, για πρώτη φορά, οι φωλιές αυτές των πολυβόλων ξέρασαν φωτιά πάνω μου και μυριάδες τροχιοδεικτικές σφαίρες χάραξαν τον ουρανό κι έμοιαζαν σαν διάττοντες αστέρες, κατά τη νύχτα.

Έθεσα στο στόχαστρο μου το στόχο και πίεσα το κουμπί των πολυβόλων μου. Τα βλήματα μου έσκασαν ανάμεσα στο σκούρο συρφετό των συμμοριτών που πανικόβλητοι έτρεχαν να προφυλαχτούν, όπως - όπως, και απαγκιστρώθηκα καλώντας τον Τασσόπουλο.

- Κόκκινο 2 από Κόκκινο 1, πρόσεχε. Μας χτυπάνε από κάτω.

- Οκέϊ Κόκκινο 1. Τους είδα όταν τους χτυπούσες.

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια του Τασσόπουλου, και εφόρμησε για πολυβολισμό των συμμοριτών (...). Όταν ξαναπήρα στροφή για νέα εφόρμηση πολυβολισμού, είδα φλόγες στην περιοχή του στόχου, ενώ ταυτόχρονα το "Χάρβαρτ", με φωνή ταραγμένη, έδινε το σήμα:

- Ένα "Σπιτφάιρ" έπεσε στην "Πυραμίδα"...

Το αίσθημα που με κατέλαβε δεν είναι δυνατόν να το περιγράψω σε αυτές τις λίγες γραμμές (...). Μου φάνηκε πως ήταν ένα κακό όνειρο (...). Αλλοίμονο, όμως, δεν επρόκειτο για όνειρο...

Ο Τασσόπουλος έπεσε εκεί όπου το καθήκον, η πίστις και τα ιδανικά της Πατρίδος τον διέταζαν. Έπεσεν ηρωικά, έδωσε τη ζωή του για την Εθνική ιδέα, για κάτι πιο υψηλό, πιο ανώτερο, πιο ιδανικό...

*Και στο "Λεύκωμα Πεσόντων Αεροπόρων" προστέθηκε ένα ακόμα ηρωικό όνομα:
Το όνομα του Ανθυποσμηναγού ΚΩΣΤΑ ΤΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ™.*

*ΘΕΣ/ΝΙΚΗ, Φεβρουάριος 1949 ΑΝθ/γος Ε.
Λάιτμερ»*

*(Απόσπασμα απ' τον «ΥΜΝΟ ΕΝΟΣ ΗΡΩΑ» που γράφτηκε σε
επιστολή προς τον πατέρα του Ηρώα, Κώστα Τασσόπουλου)*

Λίγα χιλιόμετρα πιο κάτω, κοντά στην Κρυσταλλοπηγή, βρίσκεται ο Ταγματάρχης Δ. Χονδροκούκης, με 30 άρματα μάχης, που μάταια περιμένει τους «αντάρτες» να κατέβουν απ' τα φυσικά τους οχυρά. Ο ασύρματός του έπιασε το μήνυμα του «Χάρβαρτ» και κεραυνοβολήθηκε.

Πώς θα το έλεγε στη γυναίκα του, ότι ο αδελφός της είχε σκοτωθεί πάνω στις κορυφές του Μάλι – Μάδι;

Πολύ αργότερα, ο απόμαχος, πλέον, Στρατηγός - και βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ - ξαναζωντάνεψε με την πέννα του τον ηρωικό θάνατο του γυναικάδελφου του Ανθυποσμηναγού, Τασσόπουλου Κ.

«- Το 1948 - περιγράφει ο Στρατηγός στο βιβλίο του - είχαμε στο Βίτσι μια αποτυχία που μείωσε τη νίκη του Γράμμου, και το μέτωπο εκεί από τις αρχές του Σεπτεμβρίου του 1948 είχε φτάσει σχεδόν στα όρια της ήττας και της καταστροφής απ' τον αιφνιδιασμό της Μεραρχίας που διοικούσε τις δύο Ταξιαρχίες που υποχωρούσαν άτακτα.

Ο Σωματάρχης Καλογερόπουλος έστειλε Σήμα στο Αρχηγείο Αεροπορίας, κι εκείνο στους πυρπολητές αεροπόρους της Κοζάνης.

- Σώστε την κατάσταση.

Κατά δυάδας πετούσαν και βομβάρδιζαν ανηλεώς τις θέσεις του ΔΣΕ. Το βάρος έπεσε στη δυάδα των πιλότων Λάιτμερ - Τασσόπουλου, που ήσαν συμμαθητές στη σχολή Ικάρων.

Την ημέρα εκείνη έκαναν 5 - 7 εξόδους σφυροκοπόντας τους προελαύνοντας κομμουνιστοσυμμορίες που προσπαθούσαν να συλλάβουν αιχμάλωτη την κινδυνεύουσα Μεραρχία.

Ο Τασσόπουλος, ενθουσιώδης τύπος, χειριζόταν το "Σπιτφάιρ" σαν παιχνιδάκι. Κατέβαινε πολύ χαμηλά και στις αρχές του Σεπτεμβρίου, λίγες μέρες πριν το μοιραίο τέλος του, είχε χτυπηθεί το αεροσκάφος του. Σχεδόν κόσκινο (...).

Όμως, στις 10 του Σεπτεμβρίου συνέβη το μοιραίο στο ύψωμα "ΠΥΡΑΜΙΣ", περιοχής Κρυσταλλοπηγής Καστοριάς. Πετούσε ζευγάρι με τον Ανθ/γό Λάιτμερ. Μια ο ένας βυθιζόταν μια ο άλλος. Όμως, ο Ανθ/γός Τασσόπουλος, τολμηρότερος, κατέβηκε πολύ χαμηλά, για να μην σηκωθεί ποτέ...

Τον είχε βρει ριπή πολυβόλου; Πού; Στον ίδιο; Στο ντεπόζιτο της βενζίνης; Στη μηχανή; Ποιος ξέρει; Άταφος νεκρός, μέσα στα συντρίμια του "Σπιτφάιρ" του. Οι Κ/συμμορίες αλαλάζουν από χαρά. Το έδαφος δικό τους, Δεν είναι δυνατόν να πάρουμε, έστω και τεμαχισμένο τον ήρωα μας...»

(Στρατηγού Δ. Χονδροκούκη, «Η Γενιά των ΑΤΑΦΩΝ ΝΕΚΡΩΝ» - σελ. 81)

Ηλία Καρταλαμάκη: «Η Αεροπορία στον Εμφύλιο», Βιβλίο Α'